

URZĄD PATENTOWY

E 016 11/32

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 20693.

Inż. Wacław Jacyna
(Warszawa, Polska).

Kl. 19 ~~a~~, 18.

19a 11/32

Złącze szynowe.

Zgłoszono 9 sierpnia 1933 r.
Udzielono 7 listopada 1934 r.

Wynalazek dotyczy złącza, przeznaczonego do wiązania ze sobą końców szyn kolejowych.

Złącze według wynalazku różni się od znanych tem, że środkową częścią złącza jest mostek wypukły (nie zaś płaski, jak w innych złączach), wznoszący się nad górną powierzchnią końców szyn. Mostek ten jest odosobniony od sąsiednich końców szyn dwiema szparami stykowymi na całej swej wysokości (a nie częściowo); jest on ułożony w linii toku szyn (a więc nie ma odrębnego nośnego łubka lub nośnej trzeciej szyny bocznej); wreszcie główne części złącza, t. j. mostek, łubki i podkładki stanowią albo jednolitą całość, albo oddzielne części składowe konstrukcji.

Na rysunku przedstawiono przykłady złącza według wynalazku. Fig. 1 przedstawia poprzeczny przekrój jednej z odmian szyny i mostka wraz z częścią obwodu tocznego koła; fig. 2 — podłużny przekrój górnych powierzchni szyn i mostka, charakteryzujący konstrukcję złącza według wynalazku; fig. 3 — widok z boku; fig. 4 — widok z góry; fig. 5 i 6 przedstawiają widok z góry i widok z boku jednej z następnych odmian wykonania złącza; fig. 7 i 8 — oddzielne przekroje poprzeczne.

W przykładzie według fig. 1, 3 i 4 końce szyn mają własne podkładki i opierają się tylko na połowie szerokości podkładów; resztę przerwy między końcami szyn zajmuje mostek o stopie, poszerzonej w porównaniu z szynami, i o własnej

podkładce, związany nieruchomo: z podkładami zapomocą czterech wkrętów, z łubkami zaś zapomocą dwóch śrub. W przykładzie według fig. 5—8 końce szyn opierają się zapomocą własnych podkładek również na połowie szerokości podkładów, ale zachodzą na całą ich szerokość; resztę przerwy między końcami szyn zajmuje mostek, który w danym przykładzie nie jest związany z łubkami i którego główka nie jest oparta na łubkach. Mostek *m* posiada stopę o czterech skrzydłach *S* i własną podkładkę, wraz z którą jest nieruchomo przytwierdzony do podkładów zapomocą czterech wkrętów. Między stopą szyny i jej podkładką (fig. 8), jak również między stopą mostka i jego podkładką (fig. 6 i 7), mogą znajdować się cienkie wkładki *w*; stosowane one są do nastawiania względem siebie poziomów powierzchni tocznej mostka i końców szyn.

Zarówno w przykładzie wykonania według fig. 1, 3 i 4, jak i według fig. 5—8, kształt główki mostka jest zaprojektowany tak, by pionowy nacisk koła na mostek przy wtaczaniu się koła uprzedzał poziome przypieranie koła do mostka podczas biegu po łukach.

Zastosowanie złącza, którego środkową częścią jest mostek wypukły i odosobniony według fig. 2, daje wyniki następujące: koło, wtaczające się na mostek, styka się nie z ostrą krawędzią czołową główki następnej szyny, jak to ma miejsce w najbardziej rozpowszechnionych złączach, lecz ze znacznie większą powierzchnią

(*ab* albo *bc* na fig. 2); wypukły mostek chroni końce szyn od uderzeń i zniszczenia i nie powoduje ani garbienia się, ani nadmiernego naprężenia samych szyn; wobec wypukłości mostka, wznoszącego się nad powierzchnią toczną końców szyn, oraz wobec zwiększonej powierzchni stykania się (*ab* lub *bc*, fig. 2) znacznie maleje możliwość sztywnych uderzeń i wstrząsów, jak również — spłaszczania się tak mostka, jak i obręczy kół; wreszcie mocne połączenie mostka z podkładami, zabezpieczające niezmiennność położenia tego ustroju przy zmianach temperatury i przy uderzeniach kół wozów, ogranicza pełzanie szyn do minimum, wspólna zaś linja toku mostka i końców szyn zabezpiecza stałość położenia pionowej płaszczyzny okręgu tocznego kół.

Zastrzeżenie patentowe.

Złącze szynowe, składające się z mostka stykowego, układanego między końcami sąsiednich szyn w jednej z niemi linji toku, z łubków i podkładek, tworzących albo jednolitą całość albo stanowiących oddzielne części składowe konstrukcji, znamienne tem, że mostek stykowy, na całej swej wysokości odosobniony od sąsiednich końców szyn dwiema szparami stykowemi, posiada wypukłą główkę, wznoszącą się nad górną powierzchnią wiązanych ze sobą końców szyn.

Inż. Wacław Jacyna.

